

RHIANNON WILLIAMS

Ottilie
en de
welkende wereld
boek 3

GOTTMER

Haarlem

1

De oesterdief

Zeven jaar geleden...

Zoef hoorde het knerpen en klik-klakken van laarzen met stalen neuzen. Hij klauterde tegen de muur op en krulde zich op in een spleet, net toen er onder hem twee mannen verschenen. De wachters van Wikrich doorzochten de sloppentunnels.

‘Kom nou maar tevoorschijn, meisje. We doen je niets.’

Zoef wist wel wie ze zochten. Een paar minuten eerder had hij een steelse schim door een gat in de tunnelmuur zien glippen.

‘Parels zijn voor prinsessen, kind – niet voor *moddermieren*. Geef ze nou maar gewoon terug, dan laten we je lopen.’

De wachters waren nu bijna bij de schuilplek van het meisje. Misschien zouden ze er gewoon voorbijlopen, maar voor de zekerheid pakte Zoef zijn katapult en schoot hij een kiezelsteen in de tegenovergestelde richting. Met een tingelend geluid stuiterde het steentje weg. De mannen bleven even staan luisteren voordat ze zich met getrokken zwaard weghaastten.

Grijnzend sprong Zoef weer uit de spleet omlaag. Omdat hij de dief had geholpen, vond hij dat hij wel een parel of twee voor zichzelf mocht opeisen.

Hij wilde zich net door het gat in de muur wurmen toen hij daarbinnen stemmen hoorde.

‘Rustig maar, ze zijn alweer weg.’

Zoef tuurde door de opening een hol in. Eerst was het te donker om iets te zien, maar toen verscheen er een vaag, groenig licht. Een man met een zwarte puntbaard had iets onder zijn blauwe jas vandaan gehaald. Een potje van gekleurd glas met, zo vermoedde Zoef, gloeistokjes erin. Die dingen had hij eerder gezien, bij de kooplui uit het Brakkermoeras, verderop aan de rivier. In zijn andere hand hield de man een wandelstok. Voor zover Zoef kon zien leunde hij er niet echt met zijn gewicht op. Die stok was dus meer voor de sier. En dat betekende maar één ding: geld.

Een meisje met donkerblond haar stond met haar gezicht naar Zoef toe, fier rechtop. Aan haar voeten stond een houten kistje en aan haar schouder hing een net waarin iets zat dat op een grote, ronde kaas leek. Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Wat komt u hier doen?’

‘Je vertellen over een baan,’ zei de man.

‘Waarom?’

‘Omdat je jong bent en’ – hij tikte met zijn stok op het houten kistje – ‘voortvluchtig.’

‘Nee, hoor. Ik heb alleen wat kaas en oesters gejat. Ze blijven heus niet naar me zoeken.’

‘Parels,’ verbeterde de man haar.

‘Nee, oesters – van die vieze zeekruipers.’ Ze opende het kistje en plukte er een donkere schelp uit, terwijl ze haar tong vol walging uitstak.

De man hield zijn gloeistokjes wat hoger, waardoor het licht op een oud schilderij aan de muur viel. De vervaagde lijnen trokken Zoefs aandacht. Het was een afbeelding van een meisje met lang haar dat iets aan haar lippen hield. Haar

houding deed hem denken aan de oude fluitspeler die altijd aan de oever van de rivier stond als de schemering inviel.

De man bestudeerde de oesters. 'Die zijn toch van de parallelkekerij bij Zinkzee?'

Zoef had weleens gehoord over de parels van Zinkzee. De kooplui beweerden dat er in het zuiden magiërs waren die precies konden vertellen in welke oesters parels zaten en in welke niet, voordat ze werden geopend.

Met lange, spichtige vingers en een scherp zilveren mes wrikte de man een schelp open waarna hij het oestervlees wegschraapte. Het meisje slaakte een kreet van verbazing. Zoef kon het niet goed zien, maar hij stelde zich een kleine, glanzende volle maan voor, genesteld in iets wat op een slak leek.

'Maak je geen zorgen. Zoals ik al zei, ik weet een baan voor je. Het is wel ver hiervandaan, maar je krijgt kost en inwoning. Het is zwaar werk, Isla, maar het is beter dan wat je hier te wachten staat als je wordt gepakt. Geloof me nou maar.'

Het meisje deed een stap naar hem toe en vroeg: 'Hoe weet u hoe ik heet?'

'De keus is natuurlijk aan jou, maar ik raad je dringend aan om het te doen. Ze zijn vandaag aan het werven op de Malefickmarkt, tot zonsondergang. Je moet de man met de eendenveer op zijn pet hebben.'

'Skip,' zei het meisje. 'Eigenlijk heet ik Skip.'

Die naam kende de man duidelijk niet. 'Skip?'

'Van Skipper. Mijn achternaam.'

'Aha.' Met een glimlachje draaide de man zich om om te vertrekken. Zoef moest daar weg, en snel ook. Hij gleed het gat uit, klom haastig tegen de muur op en kroop de spleet weer in. Terwijl hij daar wachtte, vroeg hij zich af wat hij nou eigenlijk had gehoord. Een baan? Een baan die iemand van

zijn leeftijd kon doen? Moest hij daar ook op afgaan? Een bed was wel verleidelijk. En eten was nóg verleidelijker. Maar Zoef had al vroeg in zijn leven geleerd om nooit mensen te vertrouwen die aanboden je uit de sloppentunnels weg te halen.

Tegen de tijd dat hij het aandurfde om terug te gaan naar het hol was het meisje nergens meer te bekennen, en de grote ronde kaas ook niet. Het kistje met oesters stond er nog wel. Kennelijk had ze besloten dat ze die niet nodig had.

Zoef haalde een slakkenvorkje tevoorschijn. Dat had hij ooit gestolen uit de picknickmand van een rijke dame, omdat het hem een prima instrumentje leek om sloten mee open te peuten. In zijn ogen had hij die dame een dienst bewezen – nu hoefde ze tenminste geen slakken meer te eten.

Zoef wrikte alle oesters open en vulde zijn zakken met parels. Met de opbrengst zou hij voorlopig geen honger hoeven te lijden. Hij kon er zelfs een fijne slaapplek mee betalen.

Haar naam was hij alweer vergeten, maar Zoef dankte de kleine dief en de man met de stok in stilte. Dit zou een heel goed jaar worden.

2

Nachtmerrie

Er plofte iets zwaars op Ottilies bed.

Meteen wervelden er allerlei angstaanjagende beelden door haar hoofd. Machtige schouders waarover een sneeuwwitte vacht golfde. Druipende zwarte slagstanden. Twee messen die rondtolden in haar eigen kleine handen.

Zodra alles zijn vertrouwde vorm weer had aangenomen en ze besepte dat ze in haar eigen kamer was, liet ze zich op de vloer vallen en graaide naar het mes dat ze onder haar bed had verstopt.

Een vertrouwde lach doorsneed de duisternis.

Ottilie knipperde met haar ogen, liet het mes weer vallen, sprong op haar bed en duwde Wallie er aan de andere kant vanaf. ‘Wat een *rotstreek!*’

Haar broer bleef maar lachen.

Ottilie tuurde naar de luiken – er scheen nog geen licht tussen de spleten door.

‘Wat doe je hier, midden in de nacht?’ Nu de paniek weg-ebde, besepte ze hoe moe ze was, en hoeveel pijn ze had – ze was helemaal stijf omdat ze die dag nogal ongelukkig was gevallen, tijdens de jacht, en die smak op de harde vloer van haar slaapkamer had het er niet beter op gemaakt. Maar ze was het gewend. En dit was nog een van de minste risico’s van

het jagen op monsters. Otilie en haar vrienden waren jagers van de Engte. De drochten, de gruwelijke wezens die ze daar moesten bestrijden, konden heel wat ergere schade aanrichten dan wat blauwe plekken en pijnlijke spieren.

‘Hou op met dat gehinnik!’ Maar eigenlijk wilde ze helemaal niet dat hij stopte. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze Wallie voor het laatst zo had horen lachen. Ze liet wat gloeistokjes in de beker water naast haar bed vallen en keek hoe hij zijn ribbenkast vasthield met zijn duimloze linkerhand.

‘Het is al bijna licht,’ zei hij, nu weer wat kalmer. Hij klom terug op haar bed. ‘Ik moet zo op jacht, maar ik wilde je eerst even een fijne verjaardag wensen.’

Hij had gelijk. Het was de tweeëntwintigste dag van de zomer. Vroeger, in het Brakkermoeras, hadden Oude Mos en meneer Dor, de bejaarde zwervers die in de tunnel voor haar hol sliepen, haar verjaardag altijd op deze dag gevierd.

Zelf had ze er helemaal niet aan gedacht, en dat was ook geen wonder. Er waren te veel ellendige dingen die haar aandacht opsleurpten. En wat deed het ertoe dat ze veertien werd als haar vrienden gevaar liepen – nog meer gevaar dan anders? Zoef was veranderd in ijskoud gesteente, en Fiep werd gevangengehouden door Fluiter de heks. Die hield zich schuil in een of ander duister hoekje van de Engte, waar ze zich ongetwijfeld aan het voorbereiden was op de volgende aanval. Een verjaardag was totaal onbelangrijk en zelfs ongepast, in zulke barre tijden.

Wallie omhelsde haar zo stevig dat ze zich niet meer kon bewegen. ‘Je vergeet het altijd!’

‘Gelukkig vergeet jij het nooit,’ piepte ze moeizaam, en ze duwde hem van zich af zodat ze weer kon ademen. ‘Met wie ga je trouwens op jacht?’ zei ze zo nonchalant mogelijk.

Die vraag stelde ze eigenlijk altijd. Ze wilde gewoon weten of er iemand bij hem zou zijn om hem te beschermen.

Toen Ottilie net vanuit de Oskeller was aangekomen had ze de Engte al angstaanjagend gevonden, en ze had nooit verwacht dat het nog zoveel erger kon worden. De Engte was de strook land die het koninkrijk de Oskeller verbond met de verwoeste, door drochten overspoelde Lechlanden – en ook in de Engte krioelde het inmiddels van die monsters. De leiding van de jacht had altijd aangenomen dat die drochten uit de Lechlanden kwamen, maar Fluiter had onthuld dat dat niet klopte.

De heks had hen allemaal misleid. Ze had die drochten in de Engte zelf opgeroepen, stiekem een leger van monsters verzameld en gewacht tot het juiste moment om toe te slaan.

Dat de drochten ook in de Lechlanden voorkwamen, was voor Fluiter een uitstekende dekmantel geweest. Daardoor was niemand op zoek gegaan naar de boosdoener, naar de ware oorzaak van al die drochten in de Engte, en had Fluiter gewoon kunnen aanblijven als hoofd van de bottenzangers, zonder dat iemand haar verdacht. Het hoorde allemaal bij haar wraakzuchtige plan om hun koning Varrio Sol te straffen voor iets wat hij kennelijk had misdaan.

Ruim een maand eerder was Fluiter in actie gekomen. Ze had haar monstermacht losgelaten op Fort Richter, het meest westelijke fort in de Engte. Nadat ze daar een nederlaag had geleden was ze ondergedoken, maar verdwenen was ze niet. Het zou niet lang duren voordat ze weer zou toeslaan, en telkens als Wallie op jacht moest buiten de grensmuren van het fort was Ottilie als de dood dat hij niet meer zou terugkomen.

Wallie rimpelde zijn neus en probeerde zich te herinneren met wie hij dienst had. ‘Herta en Horst, geloof ik.’

‘Verder niemand?’ Otilie fronste haar voorhoofd. Een grotere groep had ze prettiger gevonden.

‘En Ed.’

Haar schouders zakten weer omlaag. Natuurlijk. Ed zou erbij zijn. Wallie en zij waren nu geen rekruten meer, maar jagers van het tweede niveau die geen mentor meer nodig hadden om hen te begeleiden. Toch werden Ed en zijn voormalige rekrut bijna altijd bij elkaar in één groep gezet voor de jachten en patrouilles. Otilie vermoedde dat Ed daarachter zat. Als elitejager van het vierde niveau kon hij zulke dingen regelen.

De klokken luidden, en Wallie schrok op. ‘Ik moet weg!’ Hij boog zich nog snel over haar heen en drukte zijn voorhoofd even tegen het hare. ‘Fijne verjaardag,’ fluisterde hij, voordat hij zich de deur uit haastte.

Otilie viste de gloeistokjes uit het potje en liet zich weer terug vallen op haar kussen. Een bleke rechthoek omlijstte nu de donkere luiken. Ze moest zelf ook op jacht, later die dag, en ze vroeg zich af wat voor weer het zou worden. Als het regende, zou ze waarschijnlijk niet veel te doen hebben, want dan hielden de drochten zich schuil. Regenwater was te puur voor ze, te onbedorven.

Ze overwoog even naar buiten te kijken, maar kon het niet opbrengen om overeind te komen. Ze wilde net weer onder de dekens kruipen om nog zo lang mogelijk te genieten van haar veilige nestje toen er iemand op de deur klopte. Waarschijnlijk was het haar vriend Perry. Leo, haar voormalige mentor, vond het nooit nodig om te kloppen. Net als Zoef. Ze kneep haar ogen stijf dicht. Zulke gedachten kwamen altijd hard aan – alsof ze vergat te bukken voor een laaghangende tak hoewel ze wist dat die er hing.

Otilie rolde uit bed en kromp even ineem toen ze haar ge-

wicht op haar pijnlijke been liet rusten. ‘Kom maar binnen,’ zei ze met schorre stem, terwijl ze door de kamer hinkte.

De deur zwaaide open. Een bos van verrassing kroop over haar gezicht, en ze hoopte dat ze niet al te nerveus glimlachte toen ze Ed op de drempel zag staan.

‘Wallie is zich al gaan aankleden.’ Ze dempte haar stem, zodat ze de andere jagers van het tweede niveau niet zou wekken die in de kamers vlakbij sliepen. Haar ogen schoten even in de richting van Zoefs lege slaapkamer, naast die van haar. Er was sprake van geweest dat Perry daar in zou trekken, maar dat had hij te moeilijk gevonden. Zoef zou hem er vast mee hebben geplaagd, hebben gezegd dat hij gewoon zijn chique kamer bij de elitejagers niet wilde opgeven. Maar Otilie wist dat het zo niet lag. Perry wilde die kamer vrijhouden voor Zoef.

Ze rukte zich los uit die gedachtestroom toen Ed haar verbaasd aankeek.

‘Was je niet op zoek naar Wallie dan?’ vroeg ze. ‘Ik dacht dat je daarom...’

Hij glimlachte. ‘Nee, ik kom voor jou.’

Ze wist niet wat ze ervan moest denken. Ed zag bleek en had diepe kringen onder zijn ogen, maar zo zag iedereen eruit, de laatste tijd. Ze zaten allemaal gevangen in deze stilte voor de onvermijdelijke storm. Het was een nachtmerrie, maar dan zonder de verlossing van de nieuwe dag die hem verdreef, en ze droegen er allemaal de tekenen van: opgetrokken schouders, vermoeide gezichten en allerlei blessures. Die bulten, kneuzingen en bloedende wonden, ooit eretekens die getuigden van hoge scores, waren nu alleen nog bewijzen van hun levensgevaarlijke werk – en beloftes van nog veel meer ellende.

‘Ik heb Wallie net gesproken. Daarom wist ik dat je al wakker was,’ zei Ed. ‘Ik kom je even feliciteren.’